

“Tots els partits haurien de ser independentistes”

Dimarts 19 de maig es presentava a l'Ateneu Barcelonès la plataforma Sobirania i Justícia, que vol afegir-se a la feina que ja fan més entitats a favor d'una majoria social independentista. Agustí Bassols, ex-conseller de la Generalitat de Catalunya i membre del Consell Consultiu, és el president de la nova entitat.

Som al país de les plataformes. En què es diferencia Sobirania i Justícia de la resta?

—Sí que és cert que n'hi ha més. I el fet és que tots tenim el mateix objectiu, la independència del nostre país, encara que potser per camins diferents. Ara, veiem clar que, vingui per on vingui la independència, cal una majoria social prèvia. Sense una majoria no aconseguirem res. Nosaltres creiem que a Catalunya hi ha molt més independentista que no ens pensem. Per començar, hi ha molta gent que ho és i no ho sap. Quanta gent no hi ha que diu: “Oh, ja m'agradaria!” Doncs bé, només cal creure que una cosa és possible per aconseguir-la. Per tant, el nostre primer i únic propòsit és desvetllar tants sectors de la societat com sigui possible perquè s'adonin de la viabilitat de la independència i aconseguir que facin seu aquest objectiu.

—I com el fareu, aquest procés?, a través de quines accions?

—Bé, doncs ens proposem de fer conferències, difondre informació, actes i utilitzar tots aquells elements que ens permetin d'arribar a la societat més activa, a la gent que més es mobilitza, que és la que permet de fer els canvis. És a dir, és una tasca en la qual participen més entitats, però, per a l'objectiu que ens marquem, mai no serem prou.

Cal intentar arribar a tots els àmbits del país: geogràfics, socials, etc.

—No seria més eficaç d'intentar fer confluïr totes aquestes entitats?

—Crec que és més productiu el treball de cada entitat, que és més ben arrelada a un sector, a un medi concret. Per exemple, nosaltres, que ja tenim molts adherits, podem treballar amb un perfil de persones determinat, aquell que ens és més assequible. És a dir, els qui ho hem impulsat, de moment, som advocats, metges, economistes... Per tant, potser podem convèncer aquesta gent amb més facilitat que no uns altres perfils, o unes altres tendències. En definitiva, aquest és el nostre objectiu: sensibilitzar la gent de Catalunya a favor de la independència, el requisit previ per a obtenir-la. Després ja vindrà qui la declararà. En tot cas, el camp per recórrer és tan gran que dubto que arribem a trepitjar-nos amb cap altra entitat. Però si arribés el moment que ens trepitgèssim, sense cap mena de dubte que ens sumariem. Per tant, nosaltres ens sumem a allò que ja existeix per a potenciar. Volem ser un més per empènyer.

—Vós, políticament, esteu i heu estat vinculat a Unió, com més impulsors d'aquesta plataforma. Aquesta mena d'iniciatives pot fer que l'independentisme sigui més transversal en l'arc parlamentari?

—No és la nostra funció. Respec-tem tots els partits polítics, la feina dels quals considerem molt important, però no volem fer de partit polític. Nosaltres només volem treballar per la independència de Catalunya, com a condició única, pensin què pensin. Per tant, no prendrem posicions polítiques ideològiques. Excepte la nostra defensa de la independència. Heu anomenat Unió, partit del qual formo part, però això queda al marge d'aquesta plataforma. Els partits han d'abastar més coses, han de plantejar qüestions ideològiques, però aquest no és el nostre objectiu. Repeteixo, només volem treballar per aconseguir una majoria social a favor de la independència, siguin del partit que siguin, de la religió que siguin, de l'origen que siguin. Per a nosaltres, és molt clar que la política és un cosa, important i necessària, però la pàtria n'és una altra. I nosaltres no volem interferir en les estratègies polítiques dels partits. No som ni d'esquerreres ni de dretes, ni de l'un ni de l'altre ni del mig.

—Creieu que el mapa electoral pot canviar, en el sentit d'incorporar la independència com a objectiu més transversal?

—Penso que això passarà quan realment comenci a pesar el vot dels qui som independentistes. I partits que negligixen aquest punt, o que encara són situats en coordenades del segle passat, de caràcter regionalista, a poc a poc, quan vagin veient que l'ambient es va transformant, aniran canviant. I penso que això comença a passar. Fa deu anys, ningú no en parlava gaire, o gent que ho era no ho expressava gaire, perquè creien que serien titllats d'extremistes. Avui, en parlem obertament, d'independència. Bé, vull dir que nosaltres no prioritzem la independència, perquè la independència és la nostra ocupació en exclusiva. Per tant, a diferència dels partits polítics, no tenim un segon element ideològic, com sí que han de tenir els partits.

—Creieu que és convenient que hi hagi més d'un partit independentista, o que caldria unificar l'independentisme polític en una sola formació?

—Jo crec que tots els partits haurien de ser independentistes. Ho haurien de ser tots. En un país normal, tots són

independentistes, no? Després, els problemes polítics, per qüestions socials, de plantejaments d'organització diferents, han de donar partits diferents. Un partit sol és difícil que aglutini tothom, perquè aquell partit no tindrà només la independència com a objecte, perquè haurà d'atendre més coses. I uns no hi entraran perquè és massa d'esquerra, o massa de dreta, o perquè és favorable a l'avortament, o contrari, o monàrquic o antimonàrquic.... Per tant, crec que no és possible un sol partit, ho veig difícil. L'ideal seria que ho fossin tots. I si no ho són tots, com més millor. És a dir, cal que els desacords entre els catalans no provinquin de la necessitat de la nostra independència, sinó de la diversitat d'opinions polítiques, del model de societat que defensin.

—Creieu que la vostra iniciativa, en part, pot aglutinar allò que se'n diu el català emprenyat?

—La nostra resposta no és una res-

posta de context per tot això que ha passat. Només cal recordar què ha passat al nostre país en uns altres temps, que ha estat molt més greu... Escolteu, només cal recordar el franquisme, quan et ficaven a la presó només perquè parlaves català. O durant la dictadura de Primo de Rivera, per no parlar de les conseqüències de la guerra de Successió. En fi, són un seguit de coses que creen una atmosfera d'indignació que inciten a declarar que això no es pot suportar més. I és cert que ara passen coses que ja afecten la nostra dignitat. Però, més enllà de tot això, per sobre de tot, com a nació, tenim el dret reconegut internacionalment de constituir-nos en estat. I el nostre caràcter de nació no ens el pot negar ningú. Per tant, per raons de dret, i per raons de dignitat, ha arribat el moment que no podem aguantar més. I això em costa de dir-ho, però, parlant amb franquesa, per supervivència, també necessitem la independència. Perquè cada vegada,

de manera més o menys dissimulada, ens van retallant el nostre espai. Volem fer una obra modesta, nosaltres no som la salvació del país, eh! No faríem cap bé si ens presentéssim com a salvadors de la pàtria, però volem posar-hi el nostre gra de sorra. No podem estar-nos plegats de braços. Tinc bastants anys, però a la meua edat, no tinc pas dret a retirar-me. El mes que ve faré 85 anys. I penso lluitar fins que em mori. I això és el que volem inspirar. Potser la crisi ens hi pot ajudar, en aquest aspecte. Potser la gent estava massa ben acostumada a viure còmodament, amb confort. I això elimina una mica la percepció que les idees comporten sacrifici. La idea de independència de Catalunya, consegüentment, comporta alguns sacrificis i costos. I la gent, per tant, també hi ha de posar el seu gra de sorra. Per tant, hem moure la gent, aquest és el secret. No hi ha més.

Enric Rimbau